

Η ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δυστυχώς, είμαι πολύ μαλακού χαρακτήρος, απάντησε ειρωνικά ο κ. Ντουμάν. Άλλα μπορείτε να ήσυχάσετε, γιατί τα παιδιά αυτά δεν είναι πειά ζητιανάκια... Τώρα είναι πλούσια. Έχουν τουλάχιστον δύο εκατομμύρια...

— Δύο εκατομμύρια! Έκανε η κ. Άμαλία κατάπληκτα. Και πού τα βρήκαν; Χωρίς άλλο θα τάκλεψαν!

— Κάθε άλλο!

— Τότε λοιπόν θα τα πλουτίσατε σείς εις βάρος του Ευτυχίου μου, του γιου του αδελφού σας! "Α! δεν έκανατε καλό!

— Δεν τους έδωσα τίποτε άλλο παρά μόνο την αγάπη μου κ' ήθελα να δω ως πού φτάνει το μίσος σας έναντι των παιδιών... Το ξέρω, βλέπετε... Και ακριβώς γι' αυτό θα τα κρατήσω εδώ... για να τα υπερασπιστώ.

— "Υστερ' απ' όσα έκαναν, θα τολμήσετε να τα κρατήσετε;

— Ναι!

— Τότε θα φύγω εγώ! φώναξε η κ. Άμαλία, ακράτητη πειά.

— "Όπως αγαπάτε, απάντησε ψυχρό ο κ. Ντουμάν.

— "Όστε λοιπόν με διώχνετε;

— Διόλου. Σείς θέλετε να φύγετε...

— Ναι... Άλλ' αν με παρακαλούσατε να μείνω, ίσως να έμενα...

— Τώρα είναι άργα πειά, είπε ο κ. Ντουμάν, με ψυχρότητα. Δεν παρακαλώ κανέναν...

— "Ετσι λοιπόν; Διώχνετε τη γυναίκα του αδελφού σας για να βάλετε στη θέσι της τους κλέφτες;

Ο κ. Ντουμάν ανωρθώθηκε θυμωμένος και φώναξε:

— Φτάνουν ή συκοφαντίες, κυρία. Άλλοιώς θα με κάνετε να ξεχάσω ότι είστε γυναίκα του αδελφού μου!... Άκουστε, επειδή υπήρξατε σύζυγος του μακαρίτου αδελφού μου, σάς παραχωρώ για να ζήσετε το κτήμα που έχω στο Λαχαλαί, δέκα λευγες μακρὰ από δω. Δίνει εισόδημα εκατό χιλιάδ' φράγκα το χρόνο. Σας το χαρίζω!

— Μὲ πληρώνετε για να φύγω;... "Όστε επιμένετε...

— Ναι, επιμένω.

— Κάμετε πολύ άσχημα να με μεταχειρίζεσθε έτσι...

— Σας φέρομαι έτσι, απάντησε ο κ. Ντουμάν, γιατί, αντί της ευγνωμοσύνης που περίμενα από σας, με πληρώνετε μ' άχαριστία.

— Κι' εγώ επίσης προτιμώ να φύγω από δω και να είμαι ελεύθερη στο σπίτι μου, παρά να ζω ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους.

— "Εξαφνα η κ. Άμαλία συλλογίστηκε το γιοί της τον Ευτύχιο και ο θυμός της έπεσε με μιὰς:

— Κι' ο Ευτύχιος τί θα γίνη; ρώτησε. Τον διώχνετε κι' αυτόν όπως έμένα;

— Καθόλου, απάντησε ο κ. Ντουμάν. "Αν ο Ευτύχιος επιθυμῆ να μείνη μαζί μου, θα τον κρατήσω ευχαρίστως. Άλλα δεν ξέρω, αν θα μείνη ακόμα εδώ ο κ. Γκαζι, ο παιδαγωγός του. Τώρα κι' αυτός είναι πλούσιος...

— "Όστε όλοι πλούτισαν εδώ μέσα, εκτός από μένα;

— Πως; Έκανε ο κ. Ντουμάν. Και το κτήμα που σάς χάρισα; Το ξεχνάτε αυτό; Τέλος πάντων, πότε σκοπεύετε να φύγετε;

— "Όποτε θέλετε... Καταλαβαίνω... Θέλετε να με ξεφορτωθήτε

μια ώρα άρχητερα... Σε οχτώ μέρες θα φύγω. Χαιρετε. Δεν θα με δητε πειά. Στο έξης, θα τρώω στα δωμάτια μου.

— "Όπως αγαπάτε. Μου φαίνεται όμως ότι θα ήταν καλύτερα να μην αλλάξετε συνήθειες τον λίγο καιρό που θα μείνετε ακόμα εδώ, για να μην αντιληφθούν οι άλλοι τί συνέβη μεταξύ μας.

— Έκείνο το κορίτσι ξαναγύρισε μαζί σας;

— Η Μηλιά; Ναι. Και στο έξης, όπως και ο άσελφος της, θα τρώη στο ίδιο τραπέζι με μένα.

— Αυτό άρκει. Χαιρετε!

Και η κ. Άμαλία βγήκε έξω, χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της.

Όστόσο, καθώς διευθυνόταν στα διαμερίσματά της, σκέφτόταν: «Το κτήμα του Λαχαλαί αξίζει περισσότερο από ένα εκατομμύριο. Πάλι καλά. Το κακό μόνο είναι ότι αυτά τα παιδιά θα πάρουν τη θέσι του Ευτυχίου μου... Είχα δικη να τα μισώ τόσο...»

Άφου τελείωσε η θυελλώδης εκείνη σκηνή με τη νύφη του, ο κ. Ντουμάν για να ξεσκάση λίγο, άνοιξε το παράθυρο και φώναξε:

— Ζοζό, στείλε μου εδώ τα παιδιά, τα σκυλιά και τον κ. Γκαζι.

Άμέσως πρόσχαρα γαυγίσματα ανήχησαν στη μεγάλη αὐλή της Λάνδης. Και τα τρία σκυλιά πήδησαν πάνω από το Γιαννάκη για να φτάσουν γρηγορώτερα στην πόρτα και να μπουν με άπερίγραπτα σκιρτήματα στο σπουδαστήριο του κυρίου τους.

Όταν σε λίγο μπήκαν μέσα ο κ. Γκαζι και τα παιδιά και κάθησαν γύρω από το μεγάλο τραπέζι του ιδιοκτήτου της Λάνδης, ο κ. Ντουμάν έπληρε το περίφημο κουτί, το άνοιξε και άπλωσε το περιεχόμενό του μπροστά του.

Και αυτός ακόμη ο κ. Γκαζι δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια κραυγή θαυμασμού, όταν είδε τα πλούτη εκείνα. Ο κ. Ντουμάν έπαιρνε με τη χούφτα τα πετράδια και τα έρριχνε πάλι μέσα στο κουτί κι' εκείνα έλαμπαν φανταχτερά με όλα τα χρώματα της ίριδος.

— Ποτέ μου δεν είδα τόσα όμορφα πετράδια, είπε. Και τώρα άκουστε με όλοι: Δεν πρέπει ένας τέτοιος θησαυρός να μείνη άνεκμετάλλευτος. Έν πρώτοις πως θα τον φυλάξουμε; Δεν υπάρχει κίνδυνος να μάς τον κλέψουν; Έπειτα τα πετράδια αυτά αξίζουν περισσότερο από πέντε εκατομμύρια.

— Πέντε εκατομμύρια!... "Α, τότε τα παιδιά έγιναν πάμτλουτα... και, μὰ την άλήθεια, τους αξίζει! φώναξε ο κ. Γκαζι.

— Κύριε, σείς που είστε τόσο δικαιοσ άνθρωπος, έξηγηστε στον κ. Γκαζι ότι είμαστε τίμιοι άνθρωποι κι' ότι δεν θα πάρουμε ποτέ πην ξένη αυτή περιουσία! είπεν η Μηλιά πιάνοντας το χέρι του κ. Ντουμάν για να τραθήξη την προσοχή του.

— Η Μηλιά έχει δικη, Άνδρέα, είπεν ο κ. Ντουμάν. Ο θησαυρός αυτός δεν ανήκει όλόκληρος στα παιδιά. Πρέπει να τον μοιραστούν μαζί σου, άφου εσύ θα τον κληρονομούσες.

— Έξ άλλου, δεν τον θέλω! είπεν η Μηλιά. Φτωχοί άνθρωποι σαν εμάς, τί τα θέλουν τέτοια πράγματα.

(Άκολουθεί)

— "Ετσι, λοιπόν, διώχνετε τη γυναίκα του αδελφού σας;

Άπό του μεταπροσεχούς φύλλου θ' άρχιση να δημοσιεύεται στο «Μπουκέτο» ένα νέο, υπέροχο, μυθιστόρημα για μικρούς και μεγάλους

Η ΦΛΩΡΕΤΑ

της συγγραφέως των «ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΩΝ»
κ. Ζεννεθραίου

Ό,τι και να σας ποῦμε για τῆ «ΦΛΩΡΕΤΑ» θα είναι λίγο. Τρυφερώτερο και συγκινητικώτερο ανάγνωσμα ασφαλώς δεν θα διαβάσατε ποτέ σας. Άπό την πρώτη κιόλας συνέχεια θα καταλάβετε ότι πρόκειται περι πραγματικού άριστουργήματος, παρόμοιο του όποιου δεν διαβάσατε ποτέ.